

ת"פ 22672/12/19 - מדינת ישראל נגד בוריס שפירא

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 22672-12-19 מדינת ישראל נ' שפירא

בפני כבוד השופט דורון יפת

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רינת יאיר איילון

נגד

הנאשם

בוריס שפירא

ע"י ב"כ עו"ד אלעד שרון

גזר דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין העסקה של עובד זר ללא היתר בניגוד לסעיפים 1ג ו- 2(א)(2) לחוק עובדים זרים, תשנ"א- 1991 (להלן- חוק עובדים זרים) ובגין העסקה שלא כדין בניגוד לסעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים וזאת לתקופה שבין יום 22.10.2018 לבין יום 11.3.2019.
2. יודגש כבר עתה, כי הנאשם עמד על זכותו להישפט (ע' 1 ש' 15-16; ע' 18 ש' 10-11); ולכתחילה הוגש כתב אישום גם בגין אי עריכת ביטוח רפואי לעובד זר בניגוד לסעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, אך לאחר דיון ההקראה אשר התקיים בפני חברי כב' השופט אורן שגב ביום 9.6.2020 (ע' 2 ש' 13-14), הסכימה המאשימה ביום 12.4.2021 לתקן את כתב האישום, כך שהאישום בגין העסקה ללא ביטוח רפואי הושמט ממנו.
3. כמפורט בכתב האישום, ביום 11.3.2019 בשעה 10:15 או בסמוך לכך, במסגרת ביקורת שערכו מפקחי רשות האוכלוסין וההגירה, נמצא העובד הזר TSAPEENKO BOHDAN (להלן- העובד הזר) אשר ביצע עבודות ניקיון במעדנית שפירא בבית ים אשר בבעלות הנאשם.
4. ביום 20.3.2022 קבעתי כי המאשימה הוכיחה את היסודות העובדתיים וכן את היסוד הנפשי של העבירות מעבר לכל ספק סביר. משכך, הרשעתי את הנאשם בעבירות הבאות: העסקה שלא כדין (סעיף 2(א)(1) לחוק עובדים זרים) והעסקה ללא היתר (סעיף 2(א)(2) וסעיף 1ג' לחוק עובדים זרים).
5. ביום 26.4.2022 שמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים

6. לטענת המאשימה, מדובר בהעסקה של עובד זר לתקופה של כמעט חמישה חודשים. עבירות על חוק עובדים זרים הוכרו בפסיקה כעבירות כלכליות אשר העונש בגין צריך להיות כלכלי ומרתיע. מדובר בעבירות שפוגעות במשק העבודה הישראלי - הן בציבור המעסיקים הישראליים והן בציבור המעסיקים הזרים.
7. בנוסף טוענת המאשימה כי מדובר בכתב אישום אשר הוגש עקב בקשה להישפט מטעם הנאשם, כאשר גובה הקנס עמד על 5,000 ₪, בעוד שהקנס המקסימלי מכוח העבירה הוא 116,800 ₪.

8. עוד טוענת המאשימה כי בהתאם לסעיף 14 לחוק העבירות המינהליות, תשמ"ו-1985 מי שהורשע לאחר שהגיש בקשה להישפט, הקנס שיושת עליו לא יופחת מגובה הקנס המינהלי שהושת עליו; ובהתאם לסעיף 2(א1) לחוק עובדים זרים, עונש מינימום להחזקה שלא כדין הוא כפל גובה הקנס המינהלי. אמנם החוק קובע כי אפשר לחרוג מנימוקים מיוחדים שיירשמו, אך לדידה "אני לא בטוחה שבתיק זה יש טעמים מיוחדים" (ע' 20 ש' 18-19).

9. נוכח האמור טוענת המאשימה כי מתחם הענישה נע בין 10,000 ₪ לבין 20,000 ₪, כאשר בנסיבות העניין יש להשית על הנאשם קנס בסך של 15,000 ₪; וכי על הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מעבירה אותה ביצע למשך שלוש שנים מיום מתן גזר הדין, אחרת יחויב בקנס המקסימלי הקבוע לעבירה בחוק.

10. לטענת **הנאשם** אשר הסתייג מעצם הכרעת הדין, נוכח העובדה שהמוצגים שהוגשו לתיק לבקשת בית הדין, בשנית, על ידי המאשימה, לאחר דיון ההוכחות ובשלב כתיבת הכרעת הדין לא נמצאו בתיק הגם שהוגשו במהלך דיון ההוכחות (ע' 18 ש' 24-28, ע' 19 ש' 5-1; סע' 9-12 להכרעת הדין), הוא העסיק את העובד הזר תקופה ארוכה תחת אשרה לפני מועד הביקורת ולמעשה רק חודש אחד העובד הזר הועסק ללא אשרה, "בסופו של יום, כאשר בוחנים תקופה ארוכה של העסקה כדין עם אשרה אל מול תקופה קצרה אנחנו סבורים ומבקשים לראות בכך כשל טכני ולא עבירה פלילית עם מחשבה פלילית וכוונה פלילית" (ע' 19 ש' 14-16).

11. עוד טוען הנאשם, כי "אין מחלוקת שברגע שלא חידשו לעובד הזר את אשרת השהייה הוא נקט בהליך משפטי. ז"א, הנאשם והעובד יזמו את זה ונקטו בהליך משפטי. כלומר, הוא לא ישב בחוסר מעש ולא עשה שום דבר והמשיך להעסיק אותו אלא נקט פה בהליך...משפטי ביוזמת הנאשם וביוזמת העובד ולא מעסיקים שלא כדין ויושבים בחוסר מעש" (ע' 19 ש' 16-23).

12. זאת ועוד טוען הנאשם, כי ברמת הענישה, יש לשאול כי "מה אמור אותו עובד/שוהה שנקט בהליך משפטי (לעשות-ד.י.) ואין לו אשרת שהייה והוא נמצא במדינת ישראל והוא לא מורחק (מדגיש שהיה צו ארעי שניתן בהליך למניעת אכיפה)" (ע' 19 ש' 26-28).

13. לבסוף טוען הנאשם, כי בשקלול כל הטעמים והתנהלותו של הנאשם יש לזכותו, בין לנוכח התנהלותו, בין לנוכח העובדה כי מדובר בעבירה טכנית ובין לנוכח הנסיבות החריגות. בית הדין מוסמך לקבוע ענישה על פי שיקול דעתו הרחב ללא כל מגבלה וכי אין רף ענישה מינימלי.

דין והכרעה

14. תיקון מספר 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין) עניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. סימן א1 לחוק מגדיר את שלושת השלבים שעל בית הדין לפסוע טרם גזירת העונש. בשלב הראשון יש לבחון האם הנאשם הורשע בכמה עבירות או שמא בעבירה יחידה. בשלב השני יש לקבוע מתחם ענישה בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה. בשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה אשר לאורן יש לגזור את העונש במתחם הענישה שנקבע בשלב השני כאמור (ע"פ (ארצי) 11534-11-14 **משה אדרי נ' מדינת ישראל** (מיום 28.6.2017 (להלן- עניין אדרי); ע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל** (מיום 13.8.2015 (להלן- עניין שמש חי); ע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים** (מיום 8.11.2014 (להלן- חדוות הורים); ע"פ (ארצי) 11221-06-14 **סעדיה יוסף נ' מדינת ישראל** (מיום 29.3.2017 (להלן-

עניין יוסף). ולעניינו.

15. אשר **לשלב הראשון** - אין מחלוקת בין הצדדים כי במקרה זה מדובר בעבירה יחידה הנוגעת להעסקת עובד זר ללא היתר ושלא כדין (ע' 18 ש' 9-10).

16. לגבי **השלב השני** שעניינו **מתחם הענישה**:

(א) חקיקה

(1) **רף תחתון** - בהתאם לתוספת לתקנות העבירות המינהליות (קנס מינהלי - עובדים זרים), תשנ"ב-1992, הקנס המינהלי בהעסקת עובד זר ללא היתר עומד על סך של 5,000 ₪. עם זאת, נוכח האמור בסעיף 2(א1) לחוק עובדים זרים, יש להעמיד את הרף התחתון בגין העסקה כאמור על כפל הקנס המינהלי, קרי על סך של 10,000 ₪.

(2) **רף עליון** - בהתאם לסעיף 2(א1) לחוק עובדים זרים, יש להעמיד את הרף העליון בגין העסקת עובד זר אשר "הועסק במסגרת עסקו או משלח ידו של המעסיק" על פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א2) לחוק העונשין, היינו קנס על סך של 116,800 ₪.

(3) בהתאם לסעיף 40ח' לחוק העונשין, עת העונש ההולם כולל קנס, יש להתחשב גם **במצבו הכלכלי** של הנאשם כבר בשלב קביעת מתחם הענישה.

(ב) הלכה פסוקה

(1) **רף תחתון** - בעניין **יוסף** נקבע כי "אין להעמיד את הרף התחתון על שיעור הקנס המינהלי, כיוון שיש מקום ליתן ביטוי לנסיבות החמורות של העבירה". בד בבד נקבע שם כי "אין לקבוע ככלל, כי חישוב אריתמטי מצטבר של כפל הקנס המינהלי בגין כל אחת מהעבירות אמור להוות את הרף התחתון של מתחם הענישה בכל מקרה, והדבר תלוי בכלל הנסיבות וכלל השיקולים המפורטים בחוק ובפסיקה...במאמר מוסגר נציין כי במסגרת תיקון מס' 15 לחוק עובדים זרים, נקבעה בסעיף 2(א1) לחוק הוראה **המחייבת** הטלת קנס שלא יפחת **מכפל הקנס המנהלי**. תיקון זה בחוק חל אך על עבירה של העסקת עובד זר ללא היתר, והוא התקבל ביום 12.7.12."

בניגוד לעמדת הנאשם, כביכול מדובר בשיקול דעת רחב אשר אינו מחייב כלל את בית הדין למתחם ענישה, הרי שבעניין **חדוות הורים** נקבע כי "בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, לא ניתן להתעלם משיעור הקנס המינהלי כפי שנקבע על ידי מחוקק המשנה, באופן שאמור לבטא הן את חומרת העבירה והן את הצורך ההרתעתי...המחוקק הגדיר לפיכך, במידה מסוימת, את **הרף התחתון** של מתחם הענישה ההולם, וקשר בין גובה הקנס המנהלי לבין שיעור העונש בהליך הפלילי (מבלי לייחד זאת למקרה בו הוטל קנס מנהלי והוגשה בקשה להישפט)".

בפסק דין ע"פ (ארצי) 9853-09-19 **לון אריזות השרון בע"מ נ' מדינת ישראל** (מיום 10.5.2020) (להלן - עניין לון) נקבע כי "**הרף התחתון** של המתחם שנקבע על ידינו אמנם **חורג לקולה במידה מסוימת** מעונש המינימום הקבוע בסעיף 2(א1) לחוק (ככל שמבצעים חישוב לפי מספר העובדים), אך החוק עצמו מתיר חריגה מעונש המינימום מטעמים מיוחדים שיירשמו, ולכן איננו סבורים כי עונש המינימום חייב להיות הרף התחתון של המתחם כאשר הנסיבות מצדיקות קביעת רף נמוך יותר".

(2) **רף עליון** - בעניין **אדרי** נקבע כי "מדובר בעבירות כלכליות שהדרך להילחם בהן היא באמצעות

יצירת הרתעה כלכלית דרך הטלת קנסות כבדים, שתכליתה היא להפוך את העבריינות בתחום לבלתי משתלמת, תוך אשרור פסק דינה של חברתי כב' השופטת אופירה דגן טוכמכר, שניתן בבית דין זה, לפיו, יש להעמיד את הרף העליון בעניין עובד בודד על 50% מהקנס הפלילי המירבי, שכן "קביעת מחצית הקנס המקסימלי כטווח עליון במקרה של "בקשה להישפט" משיגה הרתעה מספקת מפני שימוש לרעה בבקשה להישפט, לעומת זאת קביעת הקנס המקסימלי כטווח עליון עשויה ליצור הרתעת יתר מפני מיצוי זכותו של הנקנס לברר את אשמתו בגין העבירה שיוחסה לו."

בעניין **חדוות הורים** העמיד בית הדין הארצי לעבודה את הרף העליון בגין עבירה זו על 30% מהקנס הפלילי המירבי. אך אין הנדון דומה לראיה. שכן שם נמצאו ששה עובדים זרים שהועסקו שלא כדין כאשר מדובר בשש עבירות נפרדות, עת בענייננו עובד אחד בלבד. ובעיקר נקבע שם כי "יש לקחת בחשבון את העובדה כי העובדים לא הועסקו באופן ישיר על ידי המשיבה אלא על ידי חברת כוח אדם, וכי בהתאם להסכם ההתקשרות שבין המשיבה לחברת כוח האדם- התחייבה חברת כוח האדם להציב במשיבה עובדים ישראלים או בעלי היתר כדין בלבד", עת בענייננו העובד הזר הועסק במישרין על ידי הנאשם.

יוער, כי גם בפסק דין ע"פ (ארצי) 61440-02-19 **דגימים בע"מ נ' מדינת ישראל** (מיום 11.10.2019)(להלן- עניין דגימים) בעניין העסקתם של שני עובדים זרים, נקבע הרף העליון על 30% מהקנס המירבי.

בעניין **לון** הורשעו 12 עובדים זרים (תשעה עובדים פלסטינים ושלושה אזרחי סודן) ונקבע כי "בשקלול הדברים שוכנענו כי יש להעמיד את מתחם הענישה בהתייחס למערערת, בגין האירוע בכללותו, על סך שבין 120,000 ₪ ל - 25% מהקנס המירבי.

(3) **בין רף תחתון לרף עליון** - בפסק דין ע"פ (ארצי) 10705-01-21 **עוף גת בע"מ - מדינת ישראל** (מיום 31.10.2021)(להלן- עניין עוף גת) נדון מקרה אשר נסיבותיו דומות אך לא זהות לענייננו. שם נקבע כי המערערת העסיקה את העובד הזר שלא כדין במשך שנה ורבע הגם שרישיון השהייה שלו פג. בנוסף המערערת העסיקה את העובד מבלי שהסדירה עבורו ביטוח רפואי במשך כחודשיים ימים. בית הדין סבר כי אמנם **נסיבות ביצוע העבירה** אינן מצדיקות את זיכויו של הנאשם אך בהחלט מצדיקות הקלה בעונשו. שכן "המערערים פעלו יחד עם העובד להסדרת מעמדו ולא התעלמו מדרישות החוק, **העובדה שהסתמכו** (גם אם הסתמכות זו שגויה כאמור) על פסק דינו של בית הדין לעררים, מלמדות שנסיבות ביצוע העבירה אינן חמורות במיוחד. אף העובדה שהחקירה בתיק נפתחה בעקבות בקשת העובד לחידוש האשרה, שהתקבלה, ולא בביקורת של רשויות האכיפה צריכה להילקח בחשבון בעניין זה ולהשפיע על מתחם העונש ההולם...העובדה שהמערערת הינה **עסק קטן**, **המצוי בבעלות בלעדית של המערער**... מדובר בנסיבות ייחודיות בהן לאחר תקופה לא קצרה בה הועסק העובד על ידי המערערים ובמהלכה החזיק אשת שהייה כדין, זומן למתקן חולות וטען שאין באפשרותו להתייצב אליו בשל מצב בריאותי שנתמך בחוות דעת רפואית. משכך פנה לבית הדין לעררים בידעת המערער וניתן צו הקובע כי לא יינקטו נגדו הליכי אכיפה עד לקבלת החלטה מחודשת בעניינו על ידי רשות האוכלוסין." בסופו של יום נקבע שם כי "יש לקבוע כי בנסיבות הספציפיות של תיק זה, מתחם הענישה בעניינו של המערער בגין האירוע בכללותו עומד **בין 5,000 ₪ ל- 30,000 ₪**, וזאת בשים לב לעובדה כי אחריות המערער היא אחריות נושא משרה ואין בצדה עונש מינימום של כפל קנס מינהלי. יודגש, כי מתחם זה הולם

בנסיבות הייחודיות של תיק זה ואין ללמוד גזירה שווה מתיק זה לתיקים אחרים של העסקת מבקשי מקלט. מתחם העונש ההולם למעוררת בגין האירוע כולו יעמוד על 15,000 ₪ ועד 50,000 ₪.

(4) כאשר נבחן **מצבו הכלכלי של הנאשם**, "לא די בטענות בעלמא לגבי קשיים כלכליים אלא נדרש להוכיח באמצעות מסמכים חשבונאיים מפורטים, עדים וראיות המציגים את מצבו הכלכלי של הנאשם בכללותו" (ע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל** (13.8.15); ובמקרה שצורף מכתב של רואה חשבון בלבד, היינו כי המצב הכלכלי לא פורט כדבעי, יש ליתן לטענה משקל חלקי בלבד (עניין **דגימים**)).

17. מתחם הענישה עליו עמדה המאשימה נע בין 10,000 ₪ לבין 20,000 ₪, כאשר ניתן על ידה הסבר לרף התחתון בלבד, ללא הסבר כיצד **חושב** הרף העליון (ע' 18 ש' 11-15) אשר למעשה עומד על כ-17% מהקנס המירבי, תוך עמידה על כך כי נוכח מיהותן של עבירות של חוק עובדים זרים העונש בגין צריך להיות כלכלי ומרתיע (ע' 18 ש' 16-18). מנגד, הנאשם לא הציע מתחם ענישה מצדו, תוך שטען באמצעות ב"כ, מחד גיסא, כי בהתאם לעניין **עוף גת** "גם אם זה לא מהווה עילה לזיכוי, כמובן שזה יכול לבוא כעילה וכטיעונים לעונש..." (ע' 19 ש' 20-23) אך מאידך גיסא, כי יש לזכות את הנאשם (ע' 19 ש' 32-33; ע' 20 ש' 5-15).

18. לאחר ששקלתי את עניינו של הנאשם, בראי החקיקה והפסיקה הנוגעת למתחמי ענישה עליה עמדתי לעיל, סבורני כי יש להעמיד את מתחם הענישה בעניינו בין כפל הקנס המינהלי (10,000 ₪) לבין 17.1% מהקנס המירבי (20,000 ₪). אבאר את טעמי.

19. אכן, אין בעובדה שלפיה המאשימה טענה למתחם ענישה כאמור, החורג לקולה במידה מסוימת, **ברף העליון**, מהפסיקה עליה עמדתי בסעיף 16 (2) לעיל, כדי לחייב את בית הדין, שכן קיימת "הבחנה בין טווח ענישה לבין **מתחם ענישה**". בעוד שטווח הענישה (אגב הסדר טיעון-ד.י.) תלוי בהסכמת הצדדים ונקבע על ידם, ומבטא את כוח המיקוח שלהם בנסיבות העניין, **מתחם הענישה נקבע על ידי בית המשפט**, ומהווה הכרעה נורמטיבית של הערכאה הדיונית בנוגע לעונש הראוי בגין ביצוע העבירה בנסיבות מסוימות" (ע"פ 1548/18 **אבניאל אלימלך נ' מדינת ישראל** (מיום 28.11.2018); ע"פ 2745/18 **אבו שארב נ' מדינת ישראל** (מיום 8.8.2018); ע"פ **זעילה נ' מדינת ישראל** (מיום 28.5.2017)).

20. עם זאת, בנסיבות העניין, מצאתי כי מתחם הענישה שהוצע על ידי המאשימה ברף העליון, עולה בקנה אחד עם החקיקה ועניין **עוף גת**. שכן הנסיבות הקונקרטיות בעניינו, דומות יותר, בהיבטים מסוימים, לעניין עוף גת בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה מאשר לפסיקה עליה עמדתי בסעיף 16(1) לעיל. במובנים אחרים, אף מחייבים הקלה בעונש אל מול עניין עוף גת, שכן בעניינו העובד הזר הועסק ללא אשרה חודשים בודדים בלבד והנאשם הסדיר את הביטוח הרפואי של העובד הזר כבר בתחילת העסקתו. ובהרחבה.

21. מחד גיסא, עומדת לנגד עיני מידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, והנסיבות הקשורות בביצועה; העבירה בוצעה במסגרת משלח ידו של הנאשם ובמישרין על ידו כבעל המעדניה; הנאשם לא הצביע על קשיים כלכליים וממילא לא הביא ראשית ראיה להתקיימותם; המחוקק קבע קנס מינימום וקנס מוגדל להעסקת "מסתנן" (המתייחס גם למי שהיה לו רישיון בעבר שתוקפו לא חודש (עניין לון, סע' 22)). מכל מקום, בעניינו, לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתת כפל הקנס המינהלי.

מאידך גיסא, לא נטען וממילא לא הוכח, כי זכויותיו הסוציאליות של העובד הזר קופחו במהלך כל תקופת העסקתו וכאמור המאשימה חזרה בה מהאישום בעניין הביטוח הרפואי; העובד הזר הועסק תקופה של מספר חודשים בודדים ללא אשרה, כאשר תקופה לא מבוטלת קודם לכן הוא הועסק כאשר היתה בידו אשרה בתוקף; הנאשם הסתמך באופן שגוי על פסק הדין של בית הדין לעררים. יוער, כי לא מצאתי אינדיקציה לכך כי הליך הערר נפתח ביוזמה משותפת של הנאשם והעובד הזר.

22. בהתייחס לשלב **גזירת העונש** בתוך מתחם הענישה, עמד בית הדין הארצי בעניין **חדוות הורים** על השיקולים אשר אינם מהווים רשימה סגורה שיש לקחתם בחשבון, ובכללם, נסיבות של חסד ורחמים, נסיבות הקשורות בנאשם לפני ולאחר ביצוע העבירה ונסיבות שאינן קשורות לנאשם, כדוגמת חלופ הזמן מעת ביצוע העבירה. בעניין **עוף גת** נלקח בחשבון בשלב זה הפגיעה הכללית הצפויה בנאשם לאור אופיו של העסק. בעניין **דגימים** שקל בית הדין הארצי בשלב זה את משמעות ההרשעה הפלילית כשלעצמה לאדם נורמטיבי. יוער, כי בפסק דין ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזיי נ' מדינת ישראל** (מיום 15.1.2014) קבע בית המשפט העליון כי "יכול בית המשפט להתחשב בשני שיקולים נוספים בעת גזירת העונש, הרתעה אישית והרתעת הרבים (סעיפים 40 ו-40ז), אך אין בהם כדי להביא לחריגה ממתחם הענישה ההולם" (להלן- עניין גברזיי).

23. ודוק, המאשימה עמדה על כך כי יש לגזור על הנאשם קנס של 15,000 ₪, תוך מתן התחייבות להימנע מביצוע עבירות בתחום זה בעתיד.

24. אמנם אין להתעלם מהעובדה כי על כל מעסיק, ובכלל זה הנאשם, להיות מודע לחובתו לפעול כי היתרי העסקה יעמדו בתוקפם לאורך כל תקופת העסקתו של העובד הזר. בד בבד, אין גם להתעלם מטענת ב"כ המאשימה כי "**כל** הטענות העובדתיות שנטענו (על ידי ב"כ הנאשם בשלב הטיעונים לעונש-ד.י.) ולא גובו מהעדויות שנשמעו ו/או מסמכים, אבקש מביה"ד להתעלם מהם כי חברי לא מעיד בתיק זה" (ע' 20 ש' 20-21). שכן ב"כ הנאשם טען בשלב הטיעונים לעונש כי "הנאשם עלה ארצה בגיל 16 מאוקראינה. בגיל 18 התגייס לצבא ושירת בטיסת חיל האוויר. לנאשם שלושה ילדים. בתו הבכורה הינה קצינה בדרגת רב סרן בצבא. הנאשם עבד 20 שנה במפעל בשר עד שהיה מעורב בתאונת עבודה...הנאשם בשל התאונה פתח את חנות המכולת/צרכנייה" (ע' 19 ש' 10-6), מבלי שצירף אסמכתאות, למעט לעניין הפגיעה בידו של הנאשם (נ/2). הדברים מקבלים משנה תוקף, בפרט שבתום הדיון "ביה"ד שאל את הנאשם אם הוא מבקש לומר משהו וב"כ הנאשם (הבהיר כי -ד.י.) **מעדיף שהנאשם לא יאמר דבר**" (ע' 20 ש' 26). כך כאשר בית הדין ביקש לבחון את המסמך לגבי העברת הסכומים הנטענים למשפחתו של עובד הזר הנמצא לטענת ב"כ הנאשם במלחמה באוקראינה, ביכר ב"כ הנאשם שלא להגישו (ע' 19 ש' 33; ע' 20 ש' 1-3). ממילא אין מקום להתחשב **במוצאו** של הנאשם בעת קביעת עונשו, ובכלל זה כי עלה מאוקראינה לפני כשלושים שנה, ברי אחרי תיקון 113, שכן הדבר מנוגד לעיקרון השוויון (בשינויים המחויבים ראו עניין **גברזיי**, סע' 35 לפסק הדין).

25. וזה העיקר, לאחר שקילת כלל השיקולים ואיזונם - הרי שנוכח היעדר הרשעות קודמות של הנאשם; בהיות הנאשם אדם נורמטיבי אשר לא נטען כנגדו שלא שיתף פעולה בעת החקירה; כי מדובר בעבירה יחידה לגבי עובד יחיד, כאשר לא התרשמתי כי בענייננו הנאשם העסיק את העובד הזר ללא אשרה על מנת לחסוך בעלויות; כי הטלת קנס על המעדנייה עלולה לפגוע בנאשם נוכח אופיו של העסק הקטן (עוסק מורשה); כי ועדה רפואית של קרן פנסיה מנורה מבטחים קבעה לנאשם פנסיה נכות בשיעור של 50% מיום 1.7.2020 ועד ליום 30.6.2021 זאת בהמשך להחלטת ועדה רפואית אשר קבעה

למסוגלות לעבודה בהיקף חצי משרה עד לחודש יוני 2020 בעטיה של חבלת כף יד מיום 22.6.2012; וכי חלפו כשלוש שנים מאז ביצוע העבירה, אני מטיל על הנאשם קנס בסך של 13,000 ₪ בגין העסקת עובד זר בניגוד לסעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק עובדים זרים. הקנס ישולם ב-13 תשלומים חודשיים שווים ועוקבים, כאשר התשלום הראשון ישולם ביום 10.7.2022. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, ברשות האכיפה והגבייה (www.eca.gov.il).

26. הנאשם יחתום עד ליום 10.6.2022 על התחייבות שלא לעבור על העבירות בהן הורשע למשך שלוש שנים מהיום, שאם לא כן יחויב בקנס על סך של 116,800 ₪. הנאשם יפנה באמצעות ב"כ למזכירות בית הדין על מנת לחתום על התחייבות כאמור.

27. לבקשת הצדדים המזכירות תשלח בדואר למשרדי באי כוח הצדדים את גזר הדין.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה תוך 45 ימים מיום המצאת גזר הדין.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"ב, 09 מאי 2022, בהעדר הצדדים וישלח אליהם.